

Naar man ser paa Landets Kornforsyning, faar man et Indtryk af, i hvor høj Grad Krigsforholdene har grebet ind i de normale Forhold, og at dette har kunnet retfærdiggøre en virkelig Ængstelse overfor dette Spørgsmaal. Vi plejer til daglig at indføre — naar vi regner alle Kornsorter med — omtrent $\frac{1}{6}$ af det Korn, der bruges her i Landet. Disse Indførsler er efter Opgivelse fra 1914 betydeligt formindskede, og samtidig blev Høstudbyttet ringere end sædvanligt. Det var da klart, at man maatte tage under meget alvorlig Overvejelse, hvilken Fare der herfra kunde true det hele Land. Det kunde jo tænkes, at medens vi til daglig ikke udfører særlig meget Korn, kunde der netop ved Tilbud af store Priser udefra fremkaldes en Strøm ud af Landet, som vi under saadanne Forhold vanskeligt kunde taale, og det var da ganske naturligt, om Regeringen ud fra saadanne Overvejelser blev ført til saadanne Foranstaltninger som Udførselsforbud, ogsaa Foderforbud, men i disse Hensyn ligger der intet som helst, der kunde føre til en Maksimalpris paa Kornet herhjemme. Det var kun Synspunkter, der kunde retfærdiggøre, at man sørgede for, at der ikke gik Svind i vore Beholdninger, og navnlig maatte Bestræbelsen herfor suppleres med et Arbejde for at øge disse Beholdninger ved forøget Indførsel. Altsaa, i dette Hensyn til hele Folkets Interesse i at have Brødkorn nok ligger der ingen som helst Opfordring for Regeringen til Indførelse af en Maksimalpris. Og hvad angaar Hensynet til at forsyne Smaafolk med billigt Korn, ja, saa har dette Hensyn heller ikke i sig noget som helst, der kunde retfærdiggøre Indførelse af en Maksimalpris, fordi det, som sagt, er noget, der slutter sig ganske til de sædvanlige Foranstaltninger, som Samfundet træffer for at hjælpe dem, der er daarligst stillede, for at sørge for, at de kan have tilstrækkeligt til deres Udkomme. Naturligt havde det da været, om man havde benyttet de samme Rammer, som Samfundet ellers bruger for at hjælpe paa Nøden, til ogsaa paa dette Punkt at sikre de daarligst stillede det billige Brødkorn. Naar man altsaa heller ikke her kan finde nogen Foranledning til at indføre en Maksimalpris, maa

man finde en Forklaring andetsteds, og Forklaringen finder man da i, at man har udvidet den Sætning, at Samfundet skylder at skaffe de daarligst stillede billigt Brødkorn, til en mere almindelig Sætning, som slet ikke er rigtig, nemlig, at Samfundet skylder Befolkningen at skaffe den billigt Brød. Det skylder Samfundet imidlertid ikke Befolkningen. Alle i Samfundet, som er i Stand til ved egne Kræfter at bære de Byrder, som hele denne abnorme Tilstand medfører, maa hjælpe sig selv. De maa ikke ad den ene eller anden Vej kaste Byrden over paa Samfundet, men maa sørge for at paalægge sig selv de Indskrænkninger og Afsavn, som hele Tilstanden medfører. Der ligger ikke deri noget som helst Krav overfor Samfundet om at skaffe hele Befolkningen som saadan billigt Brødkorn, altsaa heller ikke deri kan der ligge en virkelig Begrundelse for Maksimalprisen. Men jeg tager neppé fejl, naar jeg siger, at en saadan Betragtning har været en af Grundene til, at Regeringen er kommet paa den Tanke ved en Maksimalpris at bestemme Prisen paa Korn. Men nu er det jo saaledes, at en saadan Bestemmelse ikke kan staa alene og kun kan hjælpe, naar den føres til Bunds, hvilket altsaa vil sige, at den ene Prisregulering maa trække den anden med sig. Man kan ganske vist sige, at naar Kornet er dyrt, kan Brødet ikke blive billigt, men man kan ikke omvendt sige, at fordi Kornet er billigt, er Brødet ogsaa billigt. Man maa videre; man kan ikke sætte blot en Maksimalpris paa Kornet, man maa ogsaa sætte en Maksimalpris paa Melet og til sidst paa Brødet, og man kan vel vanskeligt nøjes med det. Man maa ogsaa gaa til en hel Række andre Foranstaltninger, saaledes til at tvinge Folk til at afstaa deres Korn til Maksimalprisen, hvorved vi altsaa kommer til Ekspropriation; man maa tvinge Møllerne til at male Kornet til en bestemt Pris og tvinge Bagerne ikke blot til at sælge til en bestemt Pris, men ogsaa til at bage det. Saadanne Foranstaltninger kræver jo i Virkeligheden en Regulering af hele Erhvervslivet lige ned til Bunden. Nu har den højtærede Indenrigsminister sagt, at der var jo ikke saa forfærde-